

UNU

ERA PERIOADA ACEEA DIN AN CÂND RĂSĂRITUL AVEA ÎNCĂ PROMOROACĂ. Dar iarna slăbise și florile începuseră să se deschidă, iar promisiunea unui nou anotimp mă umplea de speranță.

— Am visat că era primăvară, am oftat, uitându-mă pe ferastră la păsările care săgetau cu îndrăzneală pe fundalul cerului albastru.

Delia Grace mi-a legat ultima panglică a rochiei și m-a condus spre măsuța de toaletă.

— Și eu, a răspuns ea. Turniruri. Focuri. Ziua Încoronării se apropie.

Tonul ei sugera că ar fi trebuit să fiu mai entuziasmată decât o fată obișnuită, dar eu aveam încă îndoielile mele.

— Așa se pare.

I-am simțit exasperarea în mișcarea mâinilor.

— Hollis, fără îndoială vei fi partenera și însoțitoarea Majestății Sale la festivități! Nu știi cum poți fi atât de calmă!

— Să mulțumim stelelor că avem parte de atenția regelui anul acesta, am spus, păstrându-mi tonul firesc, în timp ce

ea-mi lua șuvițe de păr din față și mi le împletea la spate, altminteri ar fi la fel de plicticos ca într-un cavou aici.

— O spui de parcă faptul că-ți face curte ar fi un joc, a comentat ea, cumva surprinsă.

— Este un joc, am insistat. O să-i treacă destul de curând, așa că trebuie să ne bucurăm de asta cât putem.

Am privit-o pe Delia Grace mușcându-și buzele în oglindă, dar fără să-și ridice ochii de la împletituri.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat.

Și-a înălțat capul rapid, arcuindu-și buzele într-un zâmbet.

— Nimic. Sunt doar perplexă de atitudinea ta nepăsătoare față de rege. Eu cred că există ceva mai mult în atenția lui decât vezi tu.

Mi-am plecat ochii, bătând ușurel cu degetele în măsura de toaletă. Îmi plăcea Jameson. Ar fi fost culmea să nu-l plac. Era frumos și bogat și, pentru numele zeilor, rege! Era, de asemenea, un bun dansator și cel mai fermecător companion, atâta timp cât era bine-dispus. Dar nu eram nici eu naivă. Îl urmărisem flirtând, trecând din floare în floare printre fete, în ultimele câteva luni. Fuseseră cel puțin șapte, inclusiv eu – și asta punându-le la socoteală numai pe cele despre care toată lumea de la curte știa deja. Aveam să mă bucur de jocul acesta atât cât puteam și apoi aveam să accept orice imbecil pe care l-ar fi ales părinții pentru mine. Cel puțin, voi avea zilele astea pe care să mi le amintesc, când voi fi o bătrână plictisită.

— Este încă tânăr, i-am răspuns Deliei, în cele din urmă. Nu-l văd punându-și pirostriile cu *nimeni*, până ce nu trece prin câțiva ani de domnie. De altfel, sunt sigură că se va căsători pentru avantaje politice. Eu nu-i pot oferi prea multe, din-spre partea asta.

S-a auzit o bătaie în ușa și Delia Grace s-a dus să răspundă, cu dezamăgirea zugrăvită pe față. Îmi dădeam seama că ea credea cu adevărat că aș fi avut o șansă și numai decît m-am simțit vinovată că eram atît de refractară. În cei zece ani de prietenie dintre noi, întotdeauna ne sprijiniserăm reciproc, dar în ultimul timp situația se schimbase.

Noi fiind doamne la curte, familiile noastre aveau slujnice. Dar femeile nobile de prim rang și cele din familia regală? Ele erau slujite de alte femei nobile de rang mai mic. Mai mult decît servitoare, doamnele tale îți erau confidente, însoțitoare, suită... erau de toate. Delia Grace își asumase un rol pe lângă mine care nu exista încă, fiind convinsă că, la un moment dat, avea să existe.

Însemna mai mult decît știam să exprim, mai mult decît puteam gestiona. Ce e o prietenă dacă nu cineva care crede că ești mai capabilă decît crezi tu?

S-a întors cu o scrisoare în mână și o sclipire în ochi.

— E o pecete regală pe asta, m-a tachinat, răsucind hârtia în mână. Dar, de vreme ce nu ne pasă ce simte regele pentru tine, presupun că nu-i nicio urgență s-o deschidem.

— Ia să văd.

M-am ridicat și am întins o mână, dar ea a tras repede scrisoarea la o parte, cu un surâs afectat.

— Delia Grace, fată rea ce ești, dă-mi-o!

Ea a făcut un pas îndărăt și, cît ai clipi, mă țineam după ea, urmărind-o prin tot apartamentul, chiuind și rîzând. De două ori am reușit s-o încolțesc, dar de fiecare dată ea a fost mai iute decît mine și a scăpat din încercuire mai înainte de a putea s-o prind. Mi se tăiase răsuflarea de-atîta alergat și chicotit, cînd în sfârșit am izbutit s-o apuc pe după mijloc. Ea ținea scrisoarea sus, cît putea mai departe de mine. Poate c-aș fi fost în

stare să mă lupt și să i-o iau, dar tocmai când mă întinsesem spre scrisoare, mama a dat buzna pe ușa comună dintre apartamentul meu și al ei.

— Hollis Brite, ți-ai pierdut mințile?! m-a admonestat ea.

Delia și cu mine ne-am despărțit imediat, ducând mâinile la spate și făcând câte o reverență.

— V-am putut auzi prin pereți țipând ca animalele. Cum mai putem spera la un pretendent potrivit pentru tine, dacă tu continui să te porți așa?

— Iertare, mamă! am murmurat, spășită.

Am îndrăznit să mă uit la ea. Stătea acolo cu aceeași expresie exasperată pe față pe care o avea de obicei când vorbea cu mine.

— Fata lui Copeland s-a logodit abia săptămâna trecută și familia Devauxe duce tratative acum, de asemenea. În schimb, tu încă te porți ca un copil.

Am înghițit un nod din gât, dar Delia Grace nu fusese niciodată genul care să tacă prea mult.

— Nu credeți că e un pic prematur să-i găsiți de pe acum o pereche lui Hollis? Are șanse la fel de bune ca oricine să-i câștige inima regelui.

Mama a făcut tot posibilul să-și rețină zâmbetul condescendent.

— Cu toții știm că regelui îi fug ochii. Iar Hollis nu are tocmai stofă de regină, nu sunteți și voi de aceeași părere? a întrebat ea, cu o sprânceană ridicată agresiv, provocându-ne să o contrazicem. De altfel, a adăugat, *tu* chiar ești în măsură să vorbești despre potențialul altcuiva?

Delia Grace și-a înghițit nodul din gât, cu fața împietrită. O văzusem punându-și masca asta de un milion de ori.

— Și cu asta am terminat, a încheiat mama.

Odată ce ne lămurise cât de rău o dezamăgiserăm, ne-a întors spatele și a plecat.

Am oftat, întorcându-mă spre Delia Grace.

— Îmi cer iertare pentru ea!

— N-a spus nimic nou, am mai auzit asta, a recunoscut ea, dându-mi în sfârșit scrisoarea. Și eu îmi cer iertare! N-am vrut să-ți fac necazuri.

Am luat scrisoarea și i-am rupt sigiliul.

— Nu contează. Dacă nu era asta, găsea ea altceva.

Ea a făcut o față care spunea că am dreptate și eu am început să citesc misiva.

— Vai de mine! am exclamat, ducându-mi mâna la părul desfăcut. S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău să-mi refac coafura.

— De ce?

I-am zâmbit și-am fluturat scrisoarea ca pe un steag în vânt.

— Pentru că Maiestatea Sa ne solicită prezența pe rău, astăzi.

— Câți oameni crezi că vor fi? am întrebat.

— Cine știe? Îi place să aibă lume multă în jur.

Mi-am țuguat buzele.

— Adevărat. Mi-ar plăcea să fim numai noi, măcar o dată.

— O spune fata care insistă că toată povestea e doar un flirt.

M-am uitat la ea și am zâmbit una la alta. Delia Grace părea să știe întotdeauna mai mult decât mi-ar fi plăcut să recunosc.

Am cotit pe culoar și am văzut că ușile erau deja deschise, ca să primească soarele noii primăveri. Inima a început să-mi bată mai repede când am zărit roba roșie tivită cu hermină drapată pe spatele unei siluete zvelte, dar viguroase, din capătul

aleii. Deși nu era cu fața la mine, simpla lui prezență era de ajuns să umple aerul cu o căldură efervescentă.

Am făcut o reverență adâncă.

— Maiestate.

Și am urmărit cum o pereche de pantofi negri lucioși se întorc spre mine.

DOI

— DRAGĂ LADY HOLLIS, A ZIS REGELE, ÎNTINZÂNDU-MI MÂNA împodobită cu inel.

Am luat-o și m-am ridicat, privind într-o pereche de ochi frumoși, căprui-aurii. Ceva din atenția concentrată, stăruitoare, pe care o revărsa asupra mea ori de câte ori eram împreună mă făcea să mă simt puțin ca atunci când Delia Grace și cu mine dansam și eu mă învârteam prea repede: ușor încălzită și amețită.

— Maiestatea Voastră. Am fost nespus de încântată să primesc invitația! Ador râul Colvard!

— Așa ai spus. Îmi aduc aminte, vezi, a zis el, strângându-mă de mână, apoi și-a coborât vocea. Îmi mai amintesc și că ai menționat că părinții tăi au fost puțin cam... *autoritari*, în ultima vreme. Dar a trebuit să îi invit și pe ei, de dragul bunelor maniere.

Am aruncat o privire în spatele lui și am văzut mai multă lume decât m-aș fi așteptat pentru excursia noastră. Erau prezenți părinții mei, precum și câțiva lorzi din consiliul privat și o mulțime de doamne despre care știam că așteptau

nerăbdătoare ca Jameson să termine de vorbit cu mine ca să le vină și lor rândul. De fapt, am zărit-o pe Nora privindu-mă de sus, cu Anna și Cecilia imediat în spatele ei, arogantă în convingerea că timpul meu avea să se încheie curând.

— Nicio grijă. Părinții tăi n-o să fie cu noi în barcă, m-a asigurat el.

I-am zâmbit, recunoscătoare pentru momentul de respiro oferit, dar, din păcate, norocul meu n-a inclus și călătoria cu trăsura până la râu.

Castelul Keresken era așezat în vârful Platoului Borady, o priveliște minunată și inconfundabilă. Ca să ajungem la râu, trásurile noastre trebuiau să șerpuiască încet pe străzile orașului-capitală Tobbar... Iar asta a luat ceva timp.

Am observat sclipirea din ochii tatălui meu când și-a dat seama că această călătorie cu trăsura era ocazia lui de a avea o audiență extinsă cu regele.

— Așadar, Maiestatea Voastră, cum merg lucrurile la granițe? a început el. Am auzit că oamenii noștri au fost forțați să se retragă, luna trecută.

A trebuit să fac eforturi să nu-mi dau ochii peste cap. De ce își închipuia tata că amintindu-i regelui de recente noastre eșecuri era modul potrivit de a începe o conversație? Jameson a primit totuși întrebarea fără să se supere.

— E adevărat. Noi aveam soldați la graniță doar ca să mențină pacea, dar ce-ar fi putut face când au fost atacați? Rapoartele spun că regele Quinten insistă că regatul Isolten se întinde până la Câmpiile Tiberane.

Tatăl meu a pufnit batjocoritor, deși am observat că nu era chiar atât de calm pe cât lăsa să se vadă. Întotdeauna își răsucea inelul de argint de pe arătător atunci când era neliniștit, și asta făcea și acum.

— Acela a fost pământ coroan de generații întregi.

— Exact. Dar n-am nicio teamă. Suntem la adăpost de atacuri aici, iar coroanii sunt soldați excelenți.

M-am uitat afară, pe fereastră, plictisită de discuția despre încăierările neimportante de la graniță. Jameson era, de obicei, cea mai bună companie, dar părinții mei au ucis orice bucurie, în trăsura.

Nu m-am putut abține să răsufli ușurată când am oprit la docuri și am putut coborî din cupeul sufocant.

— Nu glumeai în privința părinților tăi, mi-a spus Jameson, când am rămas în sfârșit singuri.

— Ultimele două persoane pe care le-aș invita la o petrecere, asta-i sigur.

— Și totuși, au adus-o pe lume pe cea mai încântătoare fată din lume, a zis el, sărutându-mi mâna.

Am roșit și mi-am ferit privirea, ochii mei găvind-o pe Delia Grace, care cobora din trăsura sa, urmată de Nora, Cecily și Anna Sophia. Dacă avusesem impresia că drumul cu trăsura fusese insuportabil, pumnii ei strânși, în timp ce se apropia de mine, mi-au lăsat de înțeles că a ei fusese mult mai rea.

— Ce s-a întâmplat? am șoptit.

— Nimic din ce nu s-a întâmplat de o mie de ori înainte.

Și-a tras umerii pe spate și a rămas și mai dreaptă.

— Cel puțin, o să fim împreună în barcă, am asigurat-o eu. Haide! N-o să fie amuzant să vezi ce fețe fac când o să urci în barca regelui?

Am mers pe jos până la debarcader și am simțit un fior de căldură prin tot brațul când regele Jameson m-a luat de mână ca să mă ajute să urc în barca noastră. După cum era promis, Delia Grace ni s-a alăturat, împreună cu doi dintre sfetnicii regelui, în timp ce părinții mei și restul oaspeților au fost conduși

la diverse alte bărci puse la dispoziția Maiestății Sale. Drape-
lul regal stătea mândru în vârful unui stâlp, roșul viu coroan
fluturând înainte și înapoi cu atâta repeziciune în briza din-
spre râu, încât părea o flacără. Mi-am ocupat bucuroasă locul
în dreapta lui Jameson, degetele lui rămânând împletite cu ale
mele și ajutându-mă să mă așez.

Exista și mâncare de care ne puteam bucura, și niște blănuri
ca să ne acoperim, dacă vântul ar fi fost prea rece. Mi se părea
că aveam tot ce mi-aș fi putut dori, chiar acolo, în fața ochilor
mei, ceea ce m-a surprins: nu duceam lipsă de nimic când stă-
team lângă un rege.

În timp ce străbăteam râul, oamenii de pe maluri se opreau
și făceau plecăciuni când vedeau drapelul sau strigau binecu-
vântări pentru rege. Rămânea atât de calm, dând din cap, în
semn că i-a auzit, stând în picioare, drept ca un copac!

Știam că nu toți suveranii erau chipeși, dar Jameson era. Își
dădea mare osteneală pentru înfățișarea lui, păstrându-și părul
negru scurt și pielea arămie catifelată. Era spilcuit fără să fie
frivol, dar îi plăcea să-și etaleze toate atuurile pe care le poseda.
Să iasă cu bărcile pe râu atât de devreme, chiar la începutul pri-
măverii, era o dovadă grăitoare în această privință.

Și îmi plăcea asta la el, chiar și doar pentru simplul fapt că
ajunsesem să stau aici, lângă el, simțindu-mă fără îndoială regală.

Pe râu în jos, în apropiere de locul unde se construise un
nou pod, trona o statuie bătută de vreme, aruncându-și umbra
pe panta malului spre apa albastru-verzuie. După cum o impu-
nea tradiția, gentlemenii din bărci s-au ridicat în picioare, iar
doamnele și-au plecat capetele, cu respect. Existau cărți întregi
cu povești despre regina Albrade călărind prin provincii și apă-
rându-le de isolteni, în timp ce soțul ei, regele Shane, era ple-
cat în Mooreland, cu treburi de stat. La întoarcerea lui, regele

ridicase șapte statui ale soției sale, răspândite prin Coroa, și, în fiecare august, toate doamnele de la curte dansau ținând în mâini săbii de lemn, în amintirea victoriei sale.

Într-adevăr, de-a lungul istoriei coroane reginele erau adesea amintite mult mai detaliat decât regii, iar regina Albrade nu era nici măcar cea mai respectată. Onoarea îi revenea reginei Honovi, care mersese până la capătul regatului, stabilind hotarele și binecuvântând cu un sărut copacii și stâncile pe care le folosiseră ca semne de hotar. Până în ziua de azi, oamenii căutau mai cu seamă stâncile – de parc-ar fi fost așezate de regina însăși – și le sărutau și ei, pentru noroc. Regina Lahja fusese faimoasă pentru grija purtată copiilor coroani în toiul Molimei Isoltene, numite astfel pentru că atunci când oamenii se molipseau și mureau, pielea lor se făcea albastră ca steagul isoltienilor. Ea însăși umbla curajoasă prin oraș, pentru a-i găsi pe micuții care supraviețuiseră, și îi plasa în familii noi.

Până și regina Ramira, mama lui Jameson, fusese cunoscută în tot regatul pentru bunătatea ei. Fusese, probabil, total opusă soțului ei, regele Marcellus. Dacă el avusese tendința să atace fără multe întrebări, se știa că ea căuta mereu pacea. Auzisem de cel puțin trei potențiale războaie oprite de blânda ei judecată. Tinerii bărbați din Coroa îi datorau recunoștință. La fel și mamele lor.

Moștenirile reginelor coroane lăsaseră urme pe întregul continent, ceea ce făcea probabil parte din atracția pentru Jameson. Nu numai că era chipeș și bogat, nu numai că avea să te facă regină... ci urma să te transforme într-o legendă.

— Îmi place foarte mult să fiu pe apă, a comentat Jameson, smulgându-mă din gânduri și aducându-mă înapoi la frumusețea momentului. Probabil una dintre distracțiile mele preferate ca băiat era să merg cu barca la Sabino, cu tatăl meu.

— Îmi amintesc că tatăl Maiestății Voastre era un excelent navigator, a remarcat Delia Grace, intervenind în conversație.

Jameson a dat din cap entuziasat.

— Unul dintre multele lui talente. Uneori mă gândesc că am moștenit mai multe trăsături din partea mamei, decât din partea lui, dar navigatul s-a prins de mine. Și plăcerea lui de a călători, de asemenea. Dar ție, lady Hollis? Ți place să călătorești?

Am ridicat din umeri.

— N-am avut niciodată ocazia. Mi-am trăit întreaga viață între Castelul Kersken și Varinger Hall. Dar întotdeauna mi-am dorit să mă duc la Eradore, am rostit pe nerăsuflăte. Chiar îmi place marea și mi s-a spus că plajele de acolo sunt o frumusețe.

— Așa e, a zâmbit el și și-a întors capul. Am auzit că acum e obiceiul ca tinerele cupluri să plece într-o călătorie, imediat ce se căsătoresc.

Mi-a căutat din nou privirea.

— Ar trebui să te asiguri că soțul tău te va duce la Eradore. Ai arăta minunat pe plajele acelea albe.

Și-a întors din nou capul, vârandu-și în gură niște boabe de coacăze, de parcă n-ar fi contat deloc să vorbească despre soți și călătorii și a fi singuri. M-am uitat la Delia Grace, care a făcut ochii mari la mine, șocată. Știam că, odată ce vom rămâne numai noi două, aveam să despiciăm în patru fir cu fir momentul acesta, ca să ne dăm seama exact ce voise să spună.

Încerca să spună că, după părerea lui, ar trebui să mă căsătoresc? Sau era o aluzie că ar trebui să mă căsătoresc... cu el?

Acestea erau întrebările ce-mi roiau prin minte, când mi-am îndreptat spatele, privind peste apă. Am dat cu ochii de Nora, cu expresia ei acră, privind împreună cu celelalte fete nefericite de la curte. Uitându-mă în jur, am observat mai multe perechi

de ochi fixe, atente nu la frumusețea zilei, ci la mine. Singura pereche de ochi ce păreau totuși mândri erau ai Norei.

Am luat o boabă de coacăză și am aruncat-o spre ea, nimerind-o drept în piept. Cecily și Anna Sophia au râs, iar Nora a rămas cu gura căscată, perplexă. Dar a luat și ea îndată o boabă din fața ei și a aruncat-o spre mine, expresia ei schimbându-se în ceva ce semăna a veselie. Chicotind, am luat și eu mai multe boabe și am început un adevărat război.

— Hollis, ce naiba faci? a strigat mama din barca ei, destul de tare cât să fie auzită peste pleoscăitul vâslelor în apă.

M-am uitat la ea și i-am răspuns cu toată seriozitatea:

— Îmi apăr onoarea, bineînțeles.

L-am surprins pe Jameson râzând pe înfundate când m-am întors din nou spre Nora.

S-a pornit un șuvoi de râsete, în timp ce boabele de coacăze zburau în ambele direcții. Mă distram cum n-o mai făcusem de mult, până ce m-am aplecat un pic prea mult peste marginea bărcii, pentru o aruncare hotărâtă, și am sfârșit căzând cu capul înainte în apă.

Am auzit exclamațiile și strigătele celor din jur, dar am izbutit să trag o gură de aer și m-am ridicat la suprafață fără să mă înece.

— Hollis! a exclamat Jameson, întinzând un braț spre mine.

L-am prins și el m-a ridicat în siguranță înapoi în barcă, în doar câteva secunde.

— Scumpă Hollis, ești bine? Te-ai rănit?

— Nu, am bolborosit, deja tremurând de la apa rece, dar se pare că mi-am pierdut pantofii.

Jameson s-a uitat în jos la picioarele mele încălțate numai în ciorapi și a izbucnit în râs.

— Va trebui să îndreptăm asta, nu-i așa?

Alte râsete ne-au înconjurat, acum că eu eram bine, iar Jame-son și-a scos haina, punând-o pe umerii mei, să-mi țină de cald.

— Înapoi la mal, atunci! a poruncit el, continuând să zâmbească.

Mă ținea aproape de el, uitându-se lung în ochii mei. Am simțit că în clipa aceea – fără pantofi, cu părul un dezastru, udă flească – mă găsea irezistibilă. Și totuși, cu părinții mei în spațele lui și cu vreo zece lorzi solicitanți zăbovind în apropiere, a fost forțat să se mulțumească doar cu a-mi depune un sărut cald pe fruntea mea rece.

A fost de ajuns ca să-mi trimită noi fiori prin stomac și m-am întrebat dacă fiecare moment cu el avea să se simtă în felul acesta. Tânjeam să mă sărute, sperând de fiecare dată când reușeam să avem o secundă de intimitate că mă va lua în brațe. Totuși, până acum nu se întâmplase. Știam că le sărutase pe Hannah și pe Myra, dar dacă le mai sărutase și pe altele, nu spuneau. M-am întrebat dacă faptul că nu mă săruta era un semn bun sau rău.

— Poți să te ții pe picioare? m-a întrebat Delia Grace, aducându-mă înapoi la realitate, în timp ce mă ajuta să cobor pe debarcader.

— Rochia e mult mai grea când e udă, am recunoscut.

— Oh, Hollis, îmi pare atât de rău! N-am vrut să te fac să cazi! a exclamat Nora, odată ce a coborât din barca ei.

— Prostii! A fost vina mea și am învățat o lecție foarte valoroasă. O să mă bucur de râu numai de la fereastră mea, de acum încolo, am răspuns și i-am făcut cu ochiul.

A răs, arătând aproape ca și când ar fi făcut-o fără voia ei.

— Ești sigură că ești bine?

— Da. S-ar putea să-mi curgă nasul mâine, dar acum n-am nimic, decât că sunt udă până la piele. Nu-ți port pică. Serios.

A zâmbit și mi s-a părut sinceră.

— Hai să te ajut, s-a oferit ea.

— Mă ocup eu! a repezit-o Delia Grace.

Zâmbetul Norei s-a șters numaidecât și a trecut de la a arăta foarte mulțumită, la incredibil de enervată.

— Da, sunt sigură că te ocupi. Văzând că n-ai nicio șansă de a-i atrage atenția lui Jameson asupra ta, să te ții de fustele lui Hollis este cel mai bun lucru pe care *o fată ca tine* l-ar putea face.

Și-a ridicat o sprânceană și ne-a întors spatele, aruncând peste umăr:

— Eu m-aș ține foarte strâns, dac-aș fi în locul tău.

Am deschis gura să-i spun Norei că situația Deliei Grace nu era din vina ei. Însă m-am trezit cu o mână pe piept, oprindu-mă.

— O să audă Jameson, a zis Delia Grace printre dinții strânși. Lasă, hai să mergem!

Durerea din vocea ei era evidentă, dar avea dreptate. Bărbații se luptă în câmp deschis; femeile se luptă îndărătul evantaielor. Am luat-o strâns de braț și ne-am îndreptat spre castel. După atât de multe insulte într-o singură după-amiază, mă întrebam dacă nu se va retrage între patru pereți, a doua zi. Făcuse asta adeseori când eram mai mici și inima ei nu mai putea îndura să mai audă vreun cuvânt urât.

Dar, a doua zi dimineață, era în camera mea, aranjându-mi fără vorbă părul într-o altă coafură complicată. Cam pe la mijlocul operațiunii, s-a auzit o bătaie în ușă, iar ea s-a dus să răspundă, lăsând să intre o armată de cameriste aducând buchet după buchet de flori primăvăratice.

— Ce înseamnă mai exact toate acestea? a întrebat Delia Grace, instruindu-le să așeze florile pe aproape toate suprafețele libere pe care le-au putut găsi.

O servitoare a făcut o reverență în fața mea și mi-a întins un bilet împăturit. Am zâmbit în sinea mea când l-am citit cu voce tare:

— „În eventualitatea în care ai răcit și astăzi n-ai putut să te aventurezi în mijlocul naturii, m-am gândit că s-ar cuveni să vină natura la regina ei.”

Delia Grace a făcut ochii mari.

— Regina ei?

Am dat din cap, cu inima bătându-mi nebunește.

— Găsește-mi rochia aurie, te rog! Cred că regele merită un mulțumesc.